

Page 170.1

Henry Ford

Impress 22

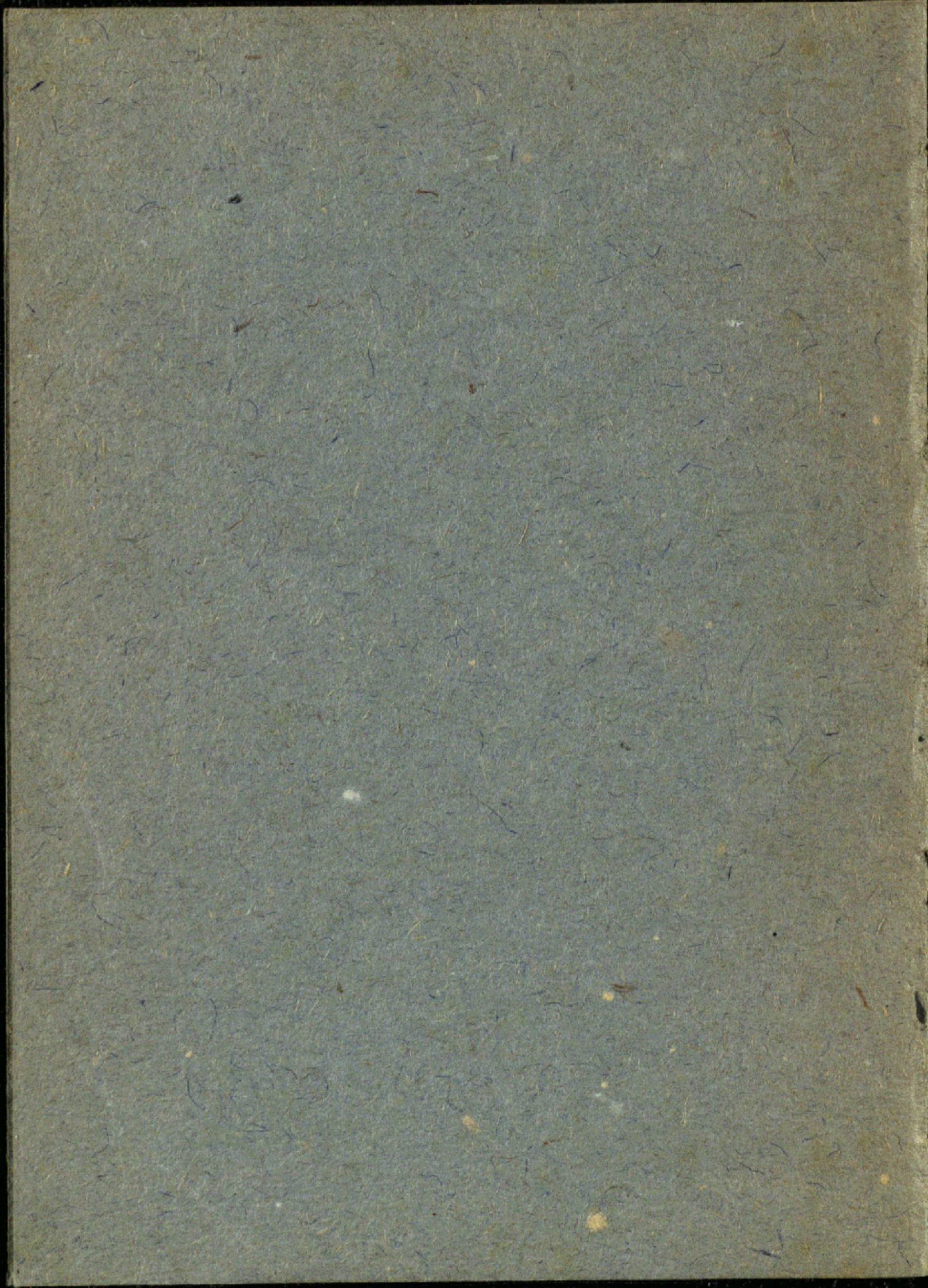

Рис. Ср. 170. 1

РАЗЛИКА

измеђ

ЛЕТА И ЗИМЕ

издао

МАКСИМ ЗАДРИН

ИЗ ВЕЛ. БЕЧКЕРЕКА

за

ЛЕТО

1866.

У НОВОМЪ САДУ

Печатано код Иг. Фукса 1865.

Вако вели една пословица —
Међу два три нерадећа лица. —

„Зима лето пита
„Бсул добра жита,
„Лето неки народ пита
„Што неради већ се скита ;
„Пак за зиму ништ несправля
„Бар кућу да што понавля. —

Лив. бр. 34237

РАЗЛИКА!

„За Србе неке
А не за сваке.“ —

Од Године Шестдесете трете,
Носу жене и снаино дете,
Пре нег што е она суша била
Жена мужу звонце обесила; —
Окол' врата мешто поше штраньку,
У авліи за ватру ни сланку.
Све е одно до последнѣ банке
А у кѣрке све кошулѣ танке,
Пуни злата три низа дуката,
Окол' врата даи гледи тата, —
Обучена лепо накићена; —
А у тате ни честита обойка
Ето роде штотие девојка. —

Да се носи код' оца и майке
На последку нема веће штраньке,
Єдва чека да се посумрачи
Тако вешто свой праг' обкорачи,
Да се майке несећаю хайке. —
Из' потае кери леба дае,
Полагано пева стано рано,
Стано рано сад' ме дика маню, —
Пак' очуда готовое луда; —
Што швалера свога сада нема,
Пак' се спрема и она и Вема,
Да се с' диком' састану у шору,
О' играню болъ договору; —
Гди ће доћи и кудаће проћи,
Ил' на врата велика ил' мала
Ел' кроз' пенцер' гдіе с' диком' стала,
И мараму шлингувану дала; —
Пак' беседи и у дику гледи,
Знаш' ли дико гдиће болъ бити
Яђу пенцер' споля отворити,
А ти доћи и кроз' пенцер' проћи,
Полагано певай Стано рано; —

Стано рано сад' ме дика мано: —
Очи петва у собу код' тетва,
А од' среде очи га не гледе,
Ер ме дика с' другим' зло извика,
У недељу казао е Були
Да су наши за мене прочули; —
Камо срећа — да то стари мари —
Пак' потайно кад' кад' и удари,
Пак' да чую и помало вцую;
Право вели пословица стара
Два су пара навѣк' без' кошара,
Они другій остали у тугу,
Коно слуга кад' нема свог' плуга,
И девојка која нема момка; —
Ето србе гди се врчу врбе,
Врбу сеци — пак' што кући стеци,
А не кћерка да ти се обуче
Петнайст' шестнайст' суканя навуче,
Јошт' котоме у сукню обруче:
Пак' се бели нерадећи жели,
Ваздан' седи — на пенцери гледи; —
Чуйме роде остави се моде,

Пак' се мани и код куће стани,
Биће болъ престаће неволъ;
А ми неки гдисмо већ у бирту
Неки опет' дао се за карту,
Неки тражи стару бабу Марту, —
Да му баца без' новаца карту; —
Неки седи као да е болник'
Коно снаша кад' светкуе вторник; —
Неки опет' тражи свога кума
Да се штогод бар' добро нагума,
Ер' код' куће ни фуруне вруће,
Жена с' децом' у комшилук' с' Бцом',
Без' преслице — без' икаковог' шава
Од' леньости и душа е спава,
Већ' до мрака подскакуе свака,
Кано сврава час' с' куће час' с' зида
Од' смеяня да едно прекида;
Већ' све тако мисли свако лако: —
Неки опет' на ђупріи стою
Бар' да раду за крайцару кою; —
Неки седу пред' кафаном' гледу,
Дуван' пушу — не мару за душу;

Нит' за жену нит' за своју децу
Већ' у карту — адут' в у кецу; —
То седиште много ће да иште,
Јошт' пре зиме пита ће нас' с' чиме,
Кад' огреве у авлији нема
Нит' олоша да се гдигод спрема,
Нит' дивље — нити дерне прце, —
Кад' се има — не пита баш' зима; —
Него ћути — ништа се не люті; —
Тако и ми кад' свашта имамо
Онда само чувати да знамо; —
Кавге нема већ' се све свуд' спрема. —
Кад' нестане одма жена стане,
Пак' се вайла жалостнама майка,
Виле хале, ђаво, — баш' в штраньва;
Свог' човека — са сви страна чека,
Да се свађа — што в не угађа;
То в оно штон о велу стари
„Кад' се има онда сваки мари;“ —
Кад' нестане одма жена стане,
Да се с' мужем' свађа и растане,
Зато треба сви с' тува да раду —

Да заграду и башту имаду —
Доста ести — то е тек' у чести —
А не сести — код карте без свести —
Та шест дана у недељи пише
Ние више — биће опет' више,
Доста снега с Карловачког, брега,
А и суше тако ми баш' душе;
А седми дан' у свети ићи „Храм“ —
У години триста шестдесет' пет'
Фришко прође као најлепши цвет. —
Зато лети треба сваки жнѣти,
Сваког' дана да се носи рана,
Пак' на зиму да ние у диму;
Ко године шестдесете трете
Мили роде памтиће и дете; —
Србске пратнѣ — а сад' тешке патнѣ.
Кад е било то е свако пило,
По три дана по три четир ноћи
Из' бирцуза немислиду доћи,
Својой кући — лепо се обући, —
Већ' свак' дрема код' астала тужан —
А не знаде да е свугди дужан' —

На све стране — тако свако лане. —
Од године шестдесете трете
Све на ваям шестдесете пете,
Ко на кућу ко на земљу своју
На кукуруз' и на ситну проју,
Особито — на сво чисто жито;
Чим' оврши управо трговцу
Коно жена вражком' удовцу:
Муж код' трговца да добие новца,
А жена му за лепу мараму,
Кћерка мила — дајој фина свила
У обруче чудног' сад' страшила;
Тешку фину — свилу у ширину —
Муж' код куће нема ни ужину. —
Што е лена — зашт' е набелѣна —
Од седеня и кошулю меня —
Сваког' сата руке су на врата; —
На пенцери меће огледала
Пак' се цицка ко неко спадало:
Јошт' шта више — за другим' уздише:
Због' куделѣ што нема да преде
Мотовило неће ни да гледе — — —

Нит' да сную — већ' мужеве трую —
Сарацком — хоће с' новом диком —
Ето жене — како су искриве —
Туђе хране — а свое тамане —
Ђдва чека — да спреми човека —
Да се с' новим састане ко сека —
То е жалост велика и прека —
Због' тог' србин по неки пропада —
Док е млада сваком е помада —
Кад остари — ни ђаво немари —
Док' е млада — яби муже ово —
Из' дућана све ново готово —
Дотле чантра — док' е муж некупи —
Кад' е купи онда све покупи —
Пак се крадом — упути тад' ладом. —
А он моня лолан се код' коня; —
Несме ньюйзи ви речи да рекне —
Камо срећа да е за врат' влекне —
По челенки или по брњици —
Да забрани несретной вилици; —
На сва уста разглави се пуста, —
Пак' му чита дотле горопадно —

Ала муже! то е сасвим гадно: —
Друге жене халъине свилене,
А я једна код тебе и гладна,
Без' обуће и фуруне вруће. —
Хоће луче свилу да обуче,
И папуче на штиклице мале
Изшаране од саме баш лале;
А кецеляц узан' од две поле
Онако су сада све и голе:
Не пада е кетуш' и шаранац'
Оде юнац — из штале и вранац';
За порцію и за зјам „Царски“
И сав' квасац' вулѣни пиварски, —
Чувай роде у будуће болѣ
Веруй роде престаће неволѣ,
Само ради а ништа некради,
Пак' се мани тога враж'ког ђошка
Веруй роде биће свима трошка;
Доста ести баш' до „Благовести.“ —
Ние добро — мили србски побро,
Јошт' е болѣ до Петра и Павла
Кои може рану да оставља. —

Гди су таки малој сад има
Које зима непркоси свима; —
Гди су жене које су чувене! —
Коя чува зиму да одува —
Ту негони баш' ни една бува —
Већ' у прелу и у самим' тканю
И у радњи на тешком' копаню :
То су жене мужу свом' искрене. —
Имај' строго показати много,
Кад' код' мене неваљаду жене,
То ест' неке углађеве секе,
Те су вриве докле су год живе,
Баш' ни една да е коя вредна,
Свака хоће као дете воће,
Пак се диви и на мужа криви,
Она мисли у свету е нема
Муж јој дрема — а она се спрема;
Косу глади гргуљице вади,
Пак се бели и устна румени,
Сад' муж' жени — вели тешко мени,
Ала жено — меничина мено —
Зашт' ме вараш' — кад' обрве чараш' —

Кад' с' наместиш' — свог ме обнесвестиш'
Жена вели — ала муже вели —
Ер' сам лена па га за нос чепа —
А муж' моня — пак' остае моня —
Кад' е пушта да се шором' лоня, —
Гледи жену ко месечину мену;
Пак' е чува — неће да е грува: —
Треба тући — за шнекле повући
Кад' за гушу — за очину душу —
Да за памти — годину и сушу —
Кад' се ние било ни да гріе,
Већ' се кріе код куме и пріе,
Серце давће незна сама шта ће; —
Празан' стомак' непада е момак',
Гргуљице пак' да бели лице,
Нити шнекле што су старе рекле,
Већ' човече удри ко говече,
Као скота нек по соби мота,
Да не глади шнекле више вади
Већ' код' жуће да спрема обуће,
А не коло кад' е свако голо,
Пак' до мрака да остане свака,

Тог' покора обруч' пући мора; —
Кайца венац' и свилено руво
Єр' не мислу да ће бити суво;
Ко године шестдесете трете
Што већ памти из колевке дете. —
Сада штеди и млађима заповеди,
Да не краду кад' имаю владу,
Већ' да раду пак' што да имаду,
Туђа вера вел'ко мало тера,
Да заслужи преко лета ране
Да у зими не пати кад' сване;
Већ' дає' има доста єсти свима; —
А ми неки жалостна нам майка
Вамо тамо свако се сад' вайка
Што є имо све є широм продо
Ништ' ко томе да є штогод додо; —
Због сватова неста и волова:
Већ' на заям' до последњѣ душе
Закопо се у земљу до гуше: —
А не памту на прошасту сушу
Да већ' нису — могли ни да пушу. —
Пак' од' глади често стомак глади,

Свак штудира на коју ће страну
И од' кога да узайми рану;
Нико не да ер' се бои леда —
Грмљавине яке пуцњавине —
Силне крупе од сад' у будуће —
Гром' ће пући и обруч утући
На то луче паорско девојче; —
Отац' майка у вилино коло
А синови шором' коме воло,
Мила кћерка тражи свог' швалѣра
У обруче ко една колера,
Накићена као мустра нека
Пак' на ћошку као луда чека,
А код вуће грдна жалост прека;
То не виђе досад' овог' века. —
Благій Боже рукама јошт' може,
Да напишем' „Србу“ књигу малу
Како неки проводиду шалу,
У седишту само луле чисту;
Како сване у селу већ' бега
Као канда свашта има свега:
А невиду да им' деца вришту

Пак' од глади плачно леба ншту: —
Како неби кад' свак' вуче к' себи,
Ништ' нераду зато и немаду,
Ер' веселъ праве до неделъ,
У паради кад' нико неради,
Їдни косу други с' коли носу, —
На огнену баш' свету Марію
Јошт' шта више на „светог Илію.“ —
Жито носу од' комшије крію.
Са сви страна скупља се рана,
Кои овас', ко ечам и жито
А за Бога! ніе ни запито;
Већ' све тако као наопако; —
Їдни пушу не мисле на сушу,
На годину шестдесету трету
На провлету — несретну планету;
Богме роде и мили народе,
Ако мислиш тако у будуће
Веруй роде ни добре обуће,
Нит' у кући — нит' ставана вући,
Мора с' неба свет' „Илија“ пући;
И тай обруч из сукнъ извући. —

Тоба чуда валда нема свуда,
Што сад раду то у свету нема
Нико лети, за зиму да сцрема,
Благои Боже! како тако може,
Да свак чека лако овог века,
Зашт нераду да штогод имаду,
Већ су тужни на све стране дужни,
Због нерада кућа сва пропада,
У другога на вући ни рога,
Све е пало готово пропала,
На тавану несму ни да стану,
Све е труло по свету се чуло;
Што се роде не окавеш моде,
Фино руво биће опет суво,
Обруч вражки што иде патрашке,
И ти кайца од сами новаца,
Оста стадо празно од оваца,
Ковѣ слабе и нездраве краве,
Нити кола нити осам вола,
У авліи чисто као на сокаку
Ништа нема ал бар ни за длаку;
Одграђено свугди откривено; —

А од ране ни спомена нема —
Велко мало краду — вуку — носу
Јошт спочетка кад почну да косу, —
И са гувна с коли на све стране
По вароши нема гди да стане; —
Свак' прода в немилице дав,
Све та мода — допоследњъ прода,
Ер' не мислу да ће бити рода,
Ко година шесдесета трећа
Куд' ће већа патња и несрећа;
Кад' су шлоги остали убоги,
Гладни голи и без празни коли,
Ербо децу не шилу у Школу
Да се Богу! небесноме молу; —
Пак' да учу — и лепо обучу:
Као наши стари што су били
Онако су сви добро живили. —
Раву своју, или краву коју,
Нису дали — за памук' продали,
Или жене да су нечувене,
Већ су преле и уполъ жнѣле, —
Та бар памти шта су стари рекли —

Што су стари досад добра стекли —
То су млађи немило растекли —
Код' седишта нерадећи ништа; —
А гле саде нестаде и „Владе.“ —
Ко е ту крив већ' кућевна глава
И над' главом забачена „Слава,“ —
То е глава што до воре спава,
Зар сва деца почитую свеца,
Или Школу да отцеди вољу,
Бог и душа слабо се то слуша; —
Ер' свак' тражи узаям' новаца
Кано чобан' код' свои оваца: —
Од трговца напред' прима новца —
На сву вуну да направи буну — — .
А за рану никад и нестану,
То е оно — „Манастирско“ звоно —
Кад' за звони нико да поклони,
Већ' све тако пак' на зайам' свако,
Ние лако то е наопако, —
Кад' се дуга и займа ко лати
Баш заиста тешко натраг' врати,
Ер' су тужни на све стране дужни; —

За порцију од' више година
Све истроши на кћерку и сина,
А кад' жени илити удае
Сво иманство свое испродае;
Часті госта до последнѣг' поста —
У сред' поста прату с' гайдом' госта —
А старина оста да ужина, —
Свинска мяса великог' чудеса; —
У сред' поста незна шта е доста,
Догодъ трае у оцаку горе
Све о месу мислу и говоре; —
Пеку еду за „Божић“ нештеду.
Кад' нестане из' срца уздане,
Онда ћуте ко у собу муве
У сватове сви да оглуве,
Од' дераня и ружног' певаня; —
Немой роде све е већ' пропало
Едном реч'ю велико и мало,
Никад' нећеш дићи горе главу
Нит у кући као стари „Славу.“
Сад се мани и код куће стани,
Зашто друга вера да се руга,

Доста дуга горе нежел слуга,
Због доламе што се деру саме,
И те бурке и печене ћурке,
Вола краву кад почну да славу,
А кад жену сву гуљу покрену,
Пију еду пак ништа нештеду,
Јошт шта више, и сво добро пише;
Пак на зајам све интамбулира
Само свирац у кући да свира. —
Порцију сад немаш да платиш
По вашару можеш да се пратиш,
Ту се неки до главе завали
А сад тужан уздише и жали;
Из те коже никуд сад неможе; —
Ет обичай и ружни завичай. —
Због шта страда и тако пропада,
Погледајте народ кад и друге
Како раде као неке слуге;
Преко лета раду као црви
На све стране тад за хлѣб наш врви;
Дође зима питаће сад лето
А лето ће питат неке ето: —

Зашт се ние за зиму старао
Већ е лето и зиму варао,
Нек му буде од Бога ! пресуде. —

„То е оно лакоћу
„Као други такоћу,
„Лето зиму провести
„Макар знао не ести,
„Ние тако баш лако —
„Да е лако тоб свако —
„Без леба кад свак треба —
„Без обуће код куће —
„И фуруне вруће.“ —

Али зима босог и не прима,
Без дороца на сива и отца,
А за жену јошт е већ ма горе
Ни из собе донети да горе;
Гола боса ништа огрнути
Жалост прека никуд гди сврнути; —
Тако треба лети свако себи
А у зиму незнаш кои неби:
Доцкан жено кои бите врено.
Кад заседнеш из јутра залада

Неб те тада ни топ крено с града,
Неусташ да собу опаш,
Већ све тако мислиш на лако,
Сада трпи пак се одсад крпи,
Али жена на свог мужа севну
Кано вила када гором певну ;
Нис ни зашта други знаде свашта ; —
А ти мени као својој жени :
Бар ципеле да ми купиш целе : —
Чизме едне да сваки погледне. —
Ел човече хоћеш јошт довече,
И то гледай данас мало чека
Неволя е велика и прека,
Данас сутра или за два дана
Док се рана не прода с тавана. —
Море жено я би те измено,
Ал немогу пребиосам ногу,
Ер се нисам я молио Богу ! —
Та сам знадеш кад новца имадем,
Свеме крпа никад немируем
Ни сам незнам како да мудруем,
Кад форинту само я променем

Онда вола, краву све покренем; —
Косам но я ал баш то неваля: —
А кад сутра код жене ни унутра,
Зла проклета хоће да девета,
А зашт жена код куће неради
Већ у лади обрвице глади
Шневле вади наустнице слади
Јошт е жена добра и поштена —
Кад му гаће тек юче скроила
И на воли руду оставила; —
Тему ние у друштву попила. —
Штаћу оде да напишем роде,
Баш ни едно ние за се вредно,
Како едно тако друго жедно,
Јошт са зором са пуном чутуром —
А кад сване из нѣ ни да кене, —
Већ свом мужу сад чутуру пружа
Од ракије румена ко ружа, —
Ид човече а јаћу довече,
Баш за лада ер сам нова млада;
Ко ме види подвикнуће за ме
Пак ће рећи чудне саде младе. —

Ето саде како неке раде.
Све на лако не радећи свако,
Чуй народе — нестаће и воде —
Од покора ружни разговора
Кад ни едно да е бар кад вредно. —
Шта ће тужан ко томе е дужан,
За порцију свака дана ишту
Деца опет у чопору вришту;
Отац матери ко ће леба дати;
То е оно од данас до сутра
У седишту пре зоре из јутра
Зашт недаду кад раднѣ имаду,
Недай себе у мрежу и падеж
Ако душу и веру имадеш;
Хей сербине срца мог средице;
Морам рећи жалостна ми срећа
На пролеће јошт е гора и већа.

„Бог зна како ће јошт бити

„Ко ће с коѣм за косити,

„То е све у Божіој вољи

„Да нас пати у невољи;

„Ер смо Бога! већ пренебрегли

„Єдном речію увредили:
„Велко мало пцую Бога! —
„Свеца свога рођенога —
„Већ е Богу' — дотештало
„А и сунцу додеяло: —
„Све е стало већ пропало,
„Како неби кад га майка
„У колевци люлька,
„Чедо мало опцуй Богу!
„А не вели моли Богу!? —
„Поживи ме Боже шњиме; — —
„Већ га од молена учи
„Кад одрасти он се мучи,
„Коно бойтар код оваца
„И родитель без новаца;
„Іошт шта више без свог плаца; —
„То е већ зло — ние добро. —

У години шестдесете трете
Страшне суше и штете проклете,
Добро памти мили србски роде
Бог неказни одма све народе;
Већ из тия редом свугди вия;

Мала деца пцую закон свеца : —
Бога ! — Божић — пак за чизму ножић.
Немой роде већ у црвву иди
Отога се од сада ти стиди,
Пак се мани кавге се окани,
Гди се слаже — ту Бог сад помаже, —
То нам стара пословица каже ; —
Бог нас гледи пак за мало штеди : —
Како неки седу свуд по шору
Ко е каква зла дѣла говору. —
Нит се молу — нит иду у школу —
Како може — „Милостиви Боже ! —
Цркву свету — не — карту проклету
Ни бригему — ние ни у чему —
Свашта доста понайвише поста —
Ер не пости с почетка у пости
Целог поста незна шта е доста —
До год трае у оцаку меса
Пеку еду великог чудеса ;
Пак се чуду како јоштер трае
Бути жено Бог нам с веба дае ; —
Тако лако нек неради свако ; — —

Али жена лепо обучена,
Мужу вели — хоће да се дели,
Знаш човече тако се не тече
У сред поста да се месо пече,
Стид — грѣхота за целог живота; —
Читай роде штоти више оде,
Макса Задрин баш мали „поета“
Недавно већ од три четир лета;
Прво лето шестдесето трето,
Издао сам „Савѣсг и Растанак“
Како неки пропуштаю данак;
Деца цркву — школу и часове
Већ са майком зором у сватове. —
Дуго лето шесдесет четврто,
Издао сам „Раскошност и Ленѣост.“
Како неки по сокаци седу
Ваздан гледу — пак ништа не еду; —
По бирцузи пред варошком кућом
Црном бурком и дрвеном буџом,
Пак чекаю да им милост даю,
Особито за сеявѣ жито,
Смешно гледу да га пре изеду,

Раде тако као наопако. —
А за лето шесдесето пето
Перо ми е у руке узето,
Да опишем шесдесето шесто
Бог зна гдићу и у кое место; —
Али сада три стотине яда,
Нико не да голема е беда,
Већ све ишту — а деца му вришту,
Ето заям — морам да опаям,
Бр е рана однета ставана,
Јошт би реко морам ићи преко,
Преко Тисе управо у Бачку
Да я видим игру девојчку;
Али нећу тако ни далеко
Брбо нисам јоштер ништа стеко; —
Незнам куда ишао би свуда,
Преко морз и широки гора,
У пустинји гдино никог нема
Међ бедема — међу стѣне двома; —
Осим Бога! едног небеснога.
Тамо има — казао би свима,
Али несмем боим се каштиге

Баш од Бога! кои има бриге;
За сав народ — за сав усев и плод; —
Даруй Боже! да ми србин може: —
Ти си Боже! долготерпљиви
Сваком даеш да може да живи. —
Богатоме пак и сиромаху
Даруй Боже! србу мишцу яку,
Животинњи по целоме свету
А не сушу шесдесету трету;
Двоє трое то су речи мое; —
Дат' слушаю и молитву даю. —
Серцем душом да неказниш сушом,
Глађом жеђом и невольом већом,
Ой србе мой учи език сад твой
Бог и душа пропашће ми род мой;
У незнаню на своим иманю; — —
Од сад треба да свак има леба,
И огрве код своег усева,
Марви доста до ускрстњѣг поста,
Да не пита зима — лето како!? —
Непитайме сад е наопако; —
Цело лето шесдесето пето: —

Седим дремам за кућу неспремам. —
Треба лети радити за зиму
Пак на зиму да ние у диму,
Већ у топло нуз фуруну лећи
То се зове живити у срећи,
Сад е чудно — ер е свуд оскудно —
Заслужити кою пару трудно —
Све е стало и сасвим пропало; —
Зато од сад био стар или млад
Сад е саде да ускупи раде,
Гди се ради ту се попуњава
Гди не раду ту се умаљава. —
Памти добро мили србски побро,
Нема болъ већ теже неволъ,
Слушай море кад жене говоре,
Стрею подби и кућу олепи
Кад кад млађим по кою отцепи, —
А не вели — што лице румени —
Ту већ кућа — ево добро пропада
Ер се газда по бирцуси влада; —
А код куће са сви страна носе
Баш за росе комотне и босе, —

Едне жито — друга додај Мито —
Тай цак с овсом — ђаво ушо с оцом, —
Код несреће види ми се плеће;
Нит ципеле нити сукнѣ целе, —
Све издрто — коно жито врто —
Бог и душа неко сада сврто —
Баш на врата канда в бата
Из бирцуза да нос кукуруза —
Из амбара мало жита стара —
А кад уђе кроз амбар прође —
Амбар празан као на дну казан —
Ал ни труна коно златна круна. —
Плану бата кроз амбар на врата,
Ао жено сва си ми сад црна
Што покупи до последнѣг зрна, —
Сновом младом и с' кћером подкрадом;
А синови у полѣ сновови; —
Спуни коли зато су и голи —
Како дошло — онако и прошло. —
„Туђе проклето
Свое в свето,
Кад туђем едем

У срцу зебем;
Кад свое едем
Друге до ведем; —
Никог се неплашим
Никог се нестрашим; —
Никог се небоим
Већ слободно стоим: —
А кад туђем изем
Џигерицу гризем.“ —
Зато Србе добре су и врбе,
За ложенѣ гди су жене ленѣ,
А и трска гди е кућа сниска,
За девојче што носи обруче;
Преко лета само да се шета,
Обучена лепо намештена,
Као неке из Диштрикта секе,
Манимо се бреноване косе,
Кад су многе и голе и босе;
Те сад моде што постаде оде: —
Обруч врашки што иде натрашки,
Свиле тешке пак после и пешке,
Већ код куће седи без обуће —

Без халѣина — едном речю ништа
Празна соба ко кутія чиста. —
А пенцери широм разбиени
Са сокаба крпом покривени,
Јо мени пак и мојой жени,
Зашт е тако јко наопако, —
Како неби кад по ваздан спава
Од спаваня подбула му глава, —
Трии глади само да неради; —
Жене опет свилу у ширину
Муж код куће нема ни ужину; —
Ето роде врашке женске моде —
Јошт е добро како земљъ роде; —
Од покора свет пропасти мора. —
Ја погоди да ће све да роди,
Доста кише нов поета пише,
Ја написа милом Србу књигу
Да јо чита и растера бригу,
Неће Србив да јо сада чита
То ест неки — кои се тад скита,
А не пита да ће бити жита;
Ко године шестдесете треће

Куд ће веће туге и несреће. —
Старина мре што жито сад нежнѣ,
Већ под коли плачно Бога моли,
Гди погледи ни паре невреди,
По свой вѣиви ни птици да живи,
А коньима баш ништа мртвима,
Окром прце била е у моди
А гле саде неће ни да роди;
Од године шестдесете треће
Нестало е по полю и цвеће:
По ливаде нема ни ягоде. —
Пак јошт Бог зна шестдесету шесту
Хоћел бити рода гди на месту,
Кад ни едно Богу се не молу
Нити децу доводе у школу:
Нит у цркву стари да долазе
Већ код куће с децама се мазе. —
Свака чуда понайвише свуда —
Та я прођо стопетдесет села
Диштрикт, Банат, Бачку и пол Срема
Слабо стари за цркву баш мари
А омлађе богме ни толико

Бар да едно рекне хайде чико, —
На молитву и на свету службу
Найпре мора ићи гди на тужбу —
Пак тек онда гдигод на ракию
А за службу немари Божию! —
Већ поваздан у бирту до мрака
Коно жена пияница яка,
А не свака да е већем така; —
Свак у цркву најпре треба ићи
После цркве и стадо обићи,
Та я знадем пак право имадем, —
Треба пити — треба се и проћи
Свеіой кући — за рание доћи;
Ил са женом и то са временом —
А не едно на одну сад страну
Друго опет никад се нестану: —
Већ свак к себи коно турско туре
А невиду да већ сви кубуре;
И без леба и празне чутуре. —
Та разлика лепа е прилика,
Новог Сада велика е дика. —
Јошт котоме изтолковати коме,

Прво роде остави се моде,
То веселѣ читаве неделѣ,
Кад сватове буде тко правио
Или свеца своѣга славио; —
Нек не троши ко до саде неки
Коно секи све у апатеки. —
Већ да чува — жена да му кува —
Кад радени кући с раднѣ дођу
Да не нађу каквог туђег вођу. —
Већ куварку а не помодарку —
Набелѣну — лепу намештену —
Већ ко жену добру сачувену —
Коя кућу своју неразмеће
Већ шта више гледи да домеће.
Бли роде то е от природе,
Тако свако нек претисне яко,
Пав ће бити доста ести пити,
И Разлика србска дична дика
А девојка поштена велика,
Кад се уда — да се чуе свуда,
Свак да рекне у свету е нема
Од Баната пак до полак Срема;

Ер Сремкинѣ не носу обруче
Већ се муче да вњигу науче. —
Диштрикт, Банат и та славна Бачка
Усред поста игра девојчка,
Од момака сама една плячка,
А девојке мислу све за момке,
Због мараме те велике ларме,
Из амова све штрањке извлачу,
Пак у сукњу за обруч увлачу. —
То су майке што гледу девојке
Те увече нетреду обойке,
Већ по шору до пол дванајст сати
А зар мати мора свашта знати, —
Каква мајка онака и кћерка.
Ет' „Разлике“ међ' лета и зиме
Имени е горе и Презиме!? —
Што се тиче дичног Нова Сада
Свака млада с кућом добро влада,
Та я прође некол'ко сокака
А и виђе баш лепи момака,
Свако мирно да е кога дирно,
А девојке не мисле за момке: —

Велке мале у радњи се дале.
А омлађе зором на оранѣ
А старина с бабом на копанѣ,
Пак чувају рану не продају
То су люди Боже! шњима буди;
Кои раду — да што год имаду; —
Свако треба да прибавля леба,
И огреве код свое усеве,
Јошт спролећа преко целог лета
Да у зиму баба неблебета;
Нити мати децу да девета:
Ко године шестдесете трете
Што већ памти из колевке дете.
Сад е доста понайвише поста,
За то лето шестдесето шесто
Бог зна гдје чие радно место, —
А за лето шестдесето седмо
Сви гледајмо пак одсаде штедно. —

Б Л А Г О Д А Р Е Н И Ћ!

Милостиву Новосадску руку
Або има кои Србин муку,

Казо би му данас у свачему,
Сваком оном Србу почитаном,
Име дично среди Нова Сада
Молим сваког нека Србин влада. —

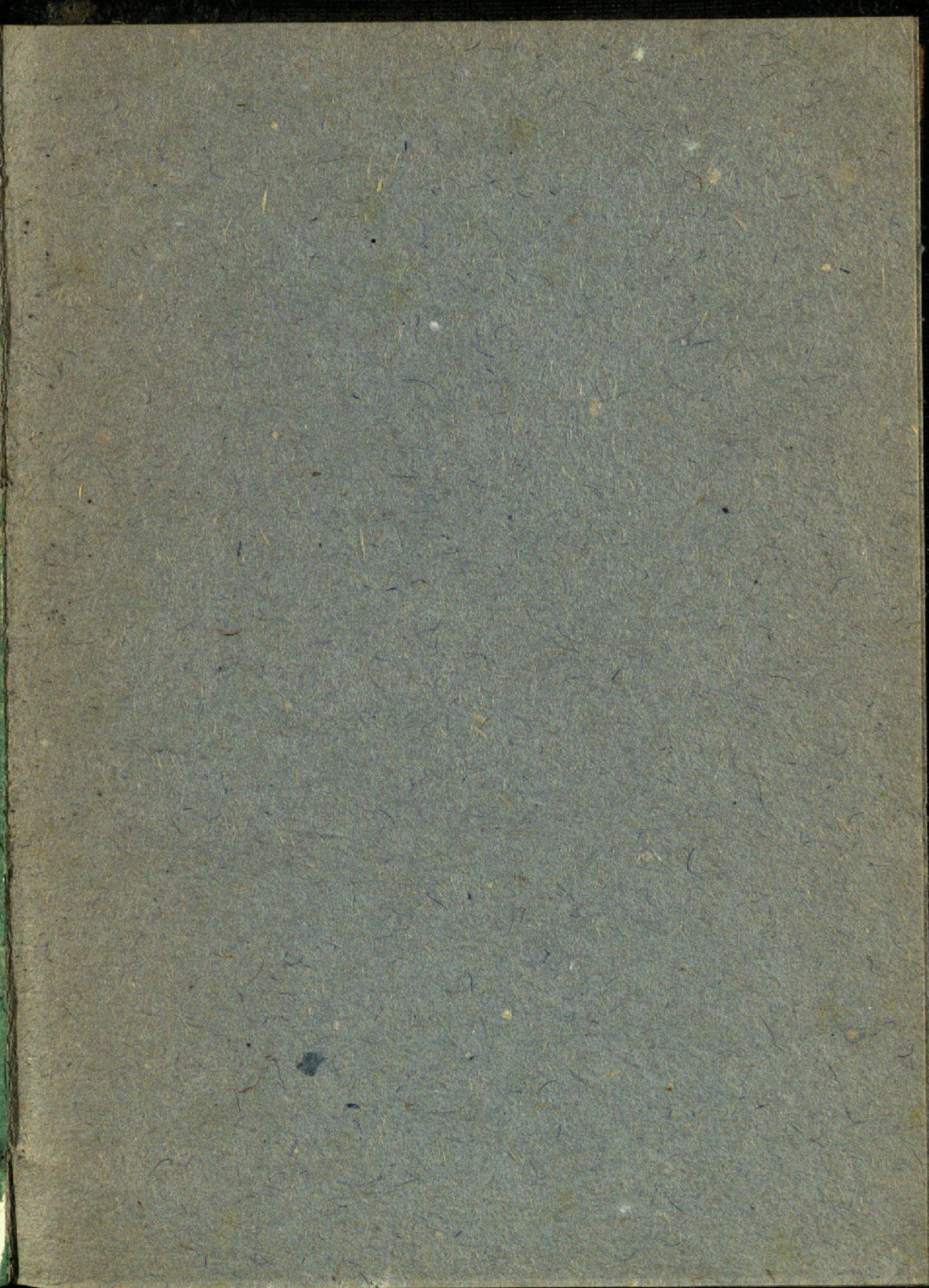
Захваљуем и руку целуем.
А за слогу молићу се Богу! —
Дана данас сваки час молим вас
Родителску просећ руку помоћ
И на дару „Вашем“ благодарећ
На „Разлику“ Новосадску дику.

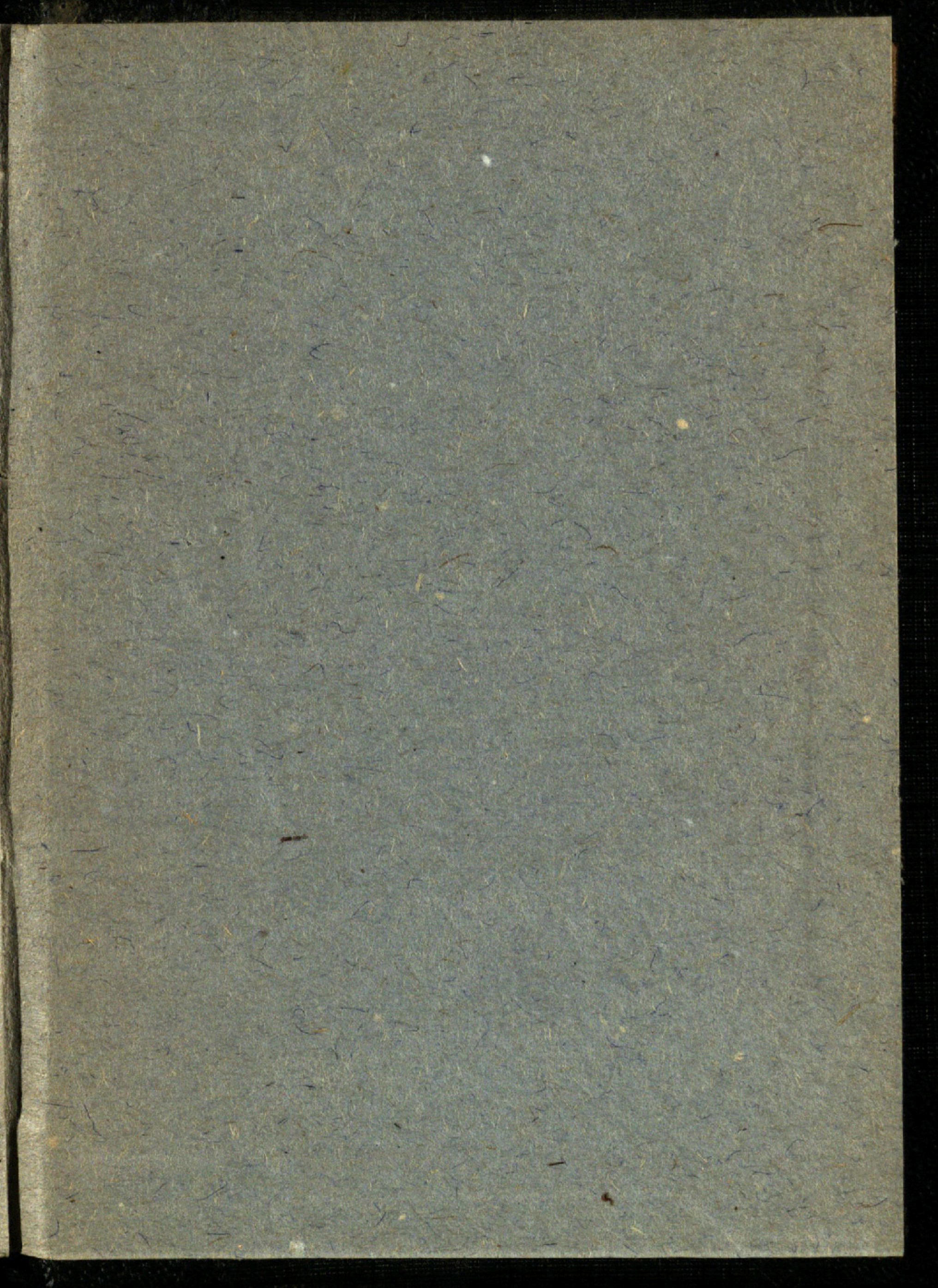
Максим Задрин

поета.

БИБЛИОТЕКА

МАТИЦЕ СРПСКЕ

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P19 Sr I 170.1